

Список використаних джерел:

1. Аниконов Н.Б., Бабков А.Г. Инновации в системе экономического развития // Инновации. – 2004. – № 5 – С. 22–25.
2. Анынин В.М. Инновационный менеджмент // Москва, 2003 – 368 с.
3. Анынин В.М., Дагаева А.А. Инновационный менеджмент: Концепции, многоуровневые стратегии и механизмы инновационного развития. // Москва, 2009 – 584 с.
4. Виленский П.Л., Лившиц В.Н. Оценка эффективности инвестиционных проектов. Учебное пособие. // Москва, 2004 – 888 с.
5. Волков Ю.Ф. Введение в гостиничный и туристический бизнес // Ростов на Дону, 2004 – 352 с.
6. Глебова А.О. Інноваційні технології у туристичній галузі. // Економіка. Управління. Інновації. – 2012. – № 2 (8).
7. Гуськов В.В., Жиц Г.И. Стратегия инновационного развития предприятия: рыночный и ресурсный подходы // Инновации. – 2003. – № 6. – С. 14–16.
8. Иванова Н. Национальные инновационные системы // Вопросы экономики. – 2001. – № 7. – С. 61.
9. Любачевська Н.С., Влодарчик, Т. В. Століття високих технологій у готельному бізнесі // Здобутки, проблеми та перспективи розвитку готельно-ресторанного та туристичного бізнесу : матеріали II-ї Всеукраїнської науково-практичної конференції, 29 жовтня 2013 р. – К.: НУХТ, 2013. – С. 284-286.
10. Умный гостиничный номер для экономных отельеров. – [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://prohotelia.com.ua/2010/09/smart-room/>

Саєнко Я.А.*студент,**Науковий керівник: Маршук Л.М.**асистент,**Вінницький торговельно-економічний інститут**Київського національного торговельно-економічного університету***РОЗВИТОК ВЕНЧУРНОГО ІНВЕСТУВАННЯ В УКРАЇНІ**

Інноваційна діяльність є однією із визначальних складників науково – технічного прогресу та економічного зростання. Сьогодні економічне змагання за лідерство на світових ринках пов'язується виключно з інноваціями. Більшість економічно розвинених держав будують свою стратегію насамперед на основі переходу на інноваційний шлях розвитку. Одним із найбільш важливих механізмів, що забезпечує інноваційні процеси ресурсами для їх розвитку, слугує венчурне інвестування [1].

Питання проблем здійснення венчурного фінансування, його виникнення, еволюції та особливостей досліджували такі вітчизняні та іноземні вчені: Балашов І., Баранецький І.О., Боднарчук Р., Горшунова І.В., Гриненко О., Долгополова Л.П., Нежиборець В., Орлюк О.В., Шевцов А., Шеховцев М. та багато інших. Однак питання венчурного інвестування потребують подальших досліджень.

Метою дослідження є вивчення природи венчурного інвестування як особливої форми вкладення коштів, розгляд стану венчурного капіталу та дослідження основних проблеми в Україні.

Венчурне фінансування, за визначенням Європейської асоціації прямого та венчурного інвестування (European Private Equity & Venture Capital Association – EVCA), – це акціонерний капітал, який надається професійними фірмами, що інвестують, одночасно беручи участь в управлінні, в приватні підприємства, які

демонструють значний потенціал зростання на фазах їх початкового розвитку, розширення та перетворення [2].

Венчурні інвестиції, як правило, спрямовуються до нових компаній із випереджальними темпами розвитку. Зазвичай венчурний інвестор вкладає кошти безпосередньо у компанію, а не купує її акції на вторинному ринку – ознака, що є притаманною для портфельного інвестора. Найбільш важливою рисою венчурного інвестування є безпосередня участь інвестора у господарській діяльності компанії та органах її управління з метою забезпечення сприяння збільшення її вартості і наступного продажу своєї частки.

На ранніх етапах формування важливою є пряма пайова участь держави у венчурних фондах. Світовий досвід підтверджує, що це створює стимули для участі в інвестуванні пенсійних фондів, страхових компаній, комерційних банків, фінансово – промислових груп. Таким чином, держава виступає каталізатором розвитку венчурного бізнесу.

Цікавим інструментом стимулювання фінансування інноваційних проєктів є гарантійна програма. Втрати, які несе держава у разі невдалих проєктів, компенсуються преміями, що отримуються за надання гарантій [3].

Низька активність венчурного інвестування в Україні пов'язана з небажанням ризикувати у досить нестабільному зовнішньому середовищі та відсутністю розвиненої інфраструктури. Банки не прагнуть інвестувати в довгострокові ризиковані проєкти до того ж без гарантій. Пенсійні фонди, за законодавством України, можуть інвестувати тільки в державні цінні папери, банківські депозити, нерухомість й акції кватованих компаній. Страховий бізнес в Україні хоч і охоплює багато компаній, але він менш розвинений ніж у США і Західній Європі.

Розвиток венчурного бізнесу в Україні стримують такі негативні чинники:

- слабка законодавча база;
- брак джерел фінансування інвестицій;
- слабкість фондового ринку та відсутність гарантій;
- нерозвиненість сектору венчурного бізнесу;
- відсутність фахівців у сфері венчурного менеджменту [4].

Незважаючи на зазначені негативні моменти, в Україні є підстави сподіватися на успіх. Насамперед через наявність галузей, що мають потенціал зросту й велику кількість перспективних проєктів, які потребують фінансування і є вигідними для венчурного інвестора.

Тому держава має активно сприяти в розвитку венчурного бізнесу, оскільки вигоди, які отримує суспільство від програм підтримки венчурного капіталу, не обмежуються тільки прибутками венчурних інвесторів. Венчурні інвестиції: сприяють освоєнню нових провідних науково-технічних розробок для створення конкурентоспроможних високотехнологічних продуктів і технологій; створюють нові робочі місця, сприяючи зниженню безробіття та підвищуючи рівень добробуту в суспільстві, що має стратегічне значення для довгострокового зростання національної економіки [5].

Щоб забезпечити ефективне використання науково – технологічного й інтелектуального потенціалу України шляхом розвитку венчурного бізнесу потрібно здійснити наступні заходи:

- створити Державний венчурний фонд, що має здійснювати пряме надання капіталу венчурним фондам та інноваційним підприємствам;
- удосконалити національне законодавство з венчурного фінансування;
- запровадити фінансові стимули для інвестування до венчурних фондів;
- розвинути венчурну та інноваційну інфраструктуру.

Український венчурний капітал схильний реалізовувати середньоризикові інвестиційні проєкти. Найпривабливішими сферами для інвестування залишаються будівництво, нерухомість, переробка сільськогосподарської продукції, харчова

промисловість, роздрібна торгівля, тоді як у Західній Європі і США це інвестиції в інновації.

Таким чином, в Україні останнім часом поступово зростає увага влади до венчурного бізнесу. Сьогодні вже напрацьовано низку законодавчих та нормативних актів, спрямованих на врегулювання інноваційної сфери, покращення інвестиційного клімату в державі. Створення сприятливих умов для діяльності інвестиційних фондів дасть Україні змогу мати ефективний механізм для розвитку ринку цінних паперів, які підвищують стабільність фондового ринку, стимулюють внутрішнє і зовнішнє інвестування.

Список використаних джерел:

1. Баранецький І. О. Особливості та перспективи розвитку венчурного підприємництва в Україні / І. О. Баранецький // Формування ринкових відносин в Україні : зб. наук. пр. за ред. І. К. Бондар. – К., 2009.
2. Європейської асоціації венчурного капіталу [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.investeuropa.eu>
3. Кузнєцова І.С. Ін-т венчурних інвестицій: стан та перспективи розвитку в Україні / І.С. Кузнєцова // Наука та інновації. – 2008.
4. Вишнеvsька О.О. Венчурний бізнес як джерело фінансування інноваційної діяльності машинобудівних підприємств в умовах сучасного економічного розвитку України / О.О. Вишнеvsька // Інвестиції: практика та досвід. – 2010.
5. Українська асоціація інвестиційного бізнесу [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.uaib.com.ua>

Танана С.М.

к.п.н., доцент,

*Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет
імені Григорія Сковороди*

ПРОБЛЕМИ ІННОВАЦІЙНОЇ МЕТОДИКИ ОСВІТНЬОЇ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ ДЛЯ ГАЛУЗІ ТУРИЗМУ

У Стратегії інноваційного розвитку України на 2010-2020 роки зазначається, що у контексті глобалізаційних тенденцій і сучасних викликів українська вища школа повинна професійно готувати людину до життя в інформаційному суспільстві, суспільстві знань та інновацій, формувати людину з інноваційним мисленням, інноваційною культурою, здатністю до інноваційної діяльності, що стає запорукою конкурентоспроможності національної економіки [3]. Усі згадані вимоги безпосередньо впливають на процес професійної підготовки кадрів для сфери туризму.

Створення нової освітньої системи, адаптованої до динамічних змін, що відбуваються у туризмі в умовах інноваційної економічної формації, стало пріоритетним завданням й у більшості країн Європи. Як відомо, туризм є унікальним видом діяльності, яка відрізняється глобальністю, сталим розвитком та позитивними економічними результатами. Глобалізація, зростання туристичних потоків висувують нові вимоги до туристичної освіти – наявність єдиних професійних кваліфікацій туристичної діяльності, знання іноземних мов, культури, економіки, правової та соціальних систем краї-партнерів.

Значну роль у розв'язанні проблеми підготовки кадрів відіграє Всесвітня туристична організація (UNWTO), яка підтримує освіту, проведення навчальних програм із туризму. В останні роки з'явилася ідентифікація в галузі туризму та в системі підготовки кадрів із значною кількістю спеціалізацій, що віддзеркалюють різноманітність туристичних послуг і враховують перспективи стрімкого розвитку